

ter, men det forhindrer ikke i mindste Maade, at Stykket kan være af den Natur, at det ikke bør opføres, og den Opfattelse har jeg. Det er ikke alene den fri Kærlighed, denne Bog sætter under Debat, det er det franske Affolkningssystem, og jeg tror, at mange ville være enige med mig i, at det ikke er en Ting, man skal drage frem paa Scenen.

Saa lyste det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds efter min ringe Interesse for Avancementsforholdene. Jeg har denne Opfattelse, at han var bange for, at jeg skulde have glemte dette Punkt. Jeg skal sige een Ting til ham. Han angriber den ny Kommandant i København, og det har hans Blad ogsaa gjort Gang efter Gang. Den Gang den Viborg'ske Historie var fremme her, udtalte jeg noget, som de Herrer Socialdemokrater ikke have lagt sig paa Sinde, og det var, at naar en saadan Sag bliver dragen frem, skulde man vogte sig for at kaste Snavs paa Personer og rette Anklager, som man manglede Bevis for. Thi Aar og Dag efter, en saadan Sag er endt, glemmer de Herrer at give vedkommende Mand den Oprejsning, han fortjener, naar Undersøgelsen har vist, at der ikke var nogen Grund til Overfaldet. Det er en Kendsgerning, og det gentager sig bestandigt. De Herrer glemme ikke alene om fornødent at give dem Oprejsning, men have vedblevet undertiden at behandle saadanne Personer, i dette Tilfælde Københavns Kommandant, Oberst Sønderøksø, som om de Beskyldninger, der en Gang vare rejste, ved Dom vare fundne at være rigtige, og det er det, de ikke vare. Dette finder jeg meget uheldigt. I øvrigt vil jeg kun om dette Spørgsmaal sige, at det ærede Medlem skulde sammen med mig glæde sig over, at København har faaet en udmærket Kommandant; thi det er der ikke nogen Tvivl om.

Dernæst lyste det ærede Medlem henvendt til mig efter et Spørgsmaal, som jeg i Fjor beskæftigede mig med, Hærens Avancementsforhold, og nævnedes i denne Forbindelse 2 Avancementer, som havde vakt særlig Opsigt, nemlig Avancementerne af Kaptajnerne Ibsen og Lewald til Oberstløjtnanter. Jeg vil overfor det gøre opmærksom paa, at jeg har ikke i min Betragtning af Avancementsforholdene beskæftiget mig med de personlige Spørgsmaal. Jeg har udelukkende behandlet de Principper, hvorefter Avancementerne ledes. Det er dem, jeg har angrebet og navnlig angrebet, fordi den moralske Rygrad, der skulde staa for disse Avance-

mentsforhold, manglede, idet nemlig Direktøren i Krigsministeriet ikke var udnævnt endnu. Selve Personerne har jeg ikke beskæftiget mig med og agter heller ikke at gøre det ved denne Lejlighed. Overfor det ærede Medlems Omtale af disse Avancementer, som han forment kunde udledes af, at de vedkommende havde været Adjutanter dels hos Hans Majestæt Kongen og dels hos Kronprinsen, svarede Krigsministeren dette: „Men jeg skal oplyse det ærede Medlem om, at de Mænd, der skulde have saadanne Pladser, altid udtages blandt de dygtigste; deri kan man finde Grunden til Avancementet, det er ogsaa den eneste Grund“. Jeg vil overfor denne Udtalelse af den højtærede Minister sige, at hvis den holdt Stik, kunde det jo ikke være muligt, at adskillige af de Officerer, der have gjort Adjutant-tjeneste ved Hofferne, ikke destomindre ere blevne forbigaaede! Nej, det er ikke, fordi de ere de dygtigste, at de have faaet disse Pladser; men fordi de have særlige Egenskaber, der gøre dem egnede til disse Pladser. Det behøver ikke absolut at staa i Forbindelse med deres militære Dygtighed. Det er jo sikkert nok, at de have deres Forfremmelseslister, for saa vidt — jeg siger udtrykkeligt *for saa vidt* — i Orden, naar de faa disse Pladser, for det skulde de have for at kunne faa dem. Men en Mand kan anses i sin Almindelighed for en dygtig Officer, uden at han derfor egner sig til at være Adjutant i disse Stabe. Han kan være en jævnt brugbar Officer og dog have de Egenskaber, der skal til for at være Adjutant der. Jeg tror, at den højtærede Minister er enig med mig i, at saadan er Forholdet; thi jeg gentager, at ellers vilde det ikke være muligt, at enkelte af dem, som have gjort denne Tjeneste, ikke desmindre blive forbigaaede, ikke kunne naa til at blive Springere af 1ste eller 7de Klasse, hvad det nu en Gang hedder.

Hvad ellers Avancementsforholdene angaar, ønsker jeg for mit Vedkommende ikke, med mindre jeg bliver foranlediget dertil, at genoptage Debatten fra i Fjor om den Sag. Jeg ønsker kun at konstatere, at Ministeren har fortsat i det Spor, han var begyndt i i Fjor, da vi forhandlede denne Sag. Han har altsaa fastholdt det System, hvorefter den ene Halvdel af Avancementerne fra Kaptajn til Oberstløjtnant ere en Klasse Ekstra-Springere, og den anden Halvdel — hveranden altsaa — tages af dem, der i øvrigt maa anses for egnede til at forfremmes. Det